

„Am venit în acest Univers pe 9 aprilie 1951, când astrele au hotărât să bucure o familie frumoasă. Pentru că nu am avut frați sau copii de vârsta mea cu care să mă joc, mi s-a pus un creion și o foaie

de hârtie în față.

Primul desen de care îmi amintesc a fost un ceas care mă fascina. Balansul pendulei era o mișcare egală de pași de dans. Priveam, mă legănam și desenam. La școală, desenele mele erau motiv de inspirație pentru colegi. Mi-am certificat munca și talentul printr-o diplomă obținută în 1974, când am absolvit Institutul de Artă Plastică "N. Grigorescu" secția de Arte Decorative. Marin Gherasim, Vasile Melica, Mihai Rusu, Ion Olteanu sunt nume de profesori și mentori. Vernisaje, premiere de teatru și film, biblioteci, anticariate, Șelari 13, cinemateca, cireșarii, televiziune. Tremuram de frumos. Eram tânără, tândră dar și snoabă, trufașă și înțeleaptă și frumoasă.

*Independența
prin Cultură*

Iată-mă întoarsă în lumea reală, în Câmpulungul de unde am plecat, acum însă ca profesoară de desen la Școala de Muzică și Arte Plastice. În toți cei 36 de ani de catedră, tot ce se putea face, am făcut. Apoi căsătorie, copil, divorț, provincie, părinți. Începe un nou capitol. Cap de familie. Printr-o întâmplare reușesc să intru în breasla pictorilor de biserici. Era în 1980. Trebuia să țin secret că în vacanțe eram pe schelele bisericilor în lucru. A fost foarte greu. Nimic din ceea ce învățasem în facultate nu se asemăna cu nouă realitate.

Tablourile se pictează pentru a fi privite, dar icoana, sfântul se pictează pentru a te privi. Icoana este privitorul. În fața ei noi suntem cei cercetați. Pictura icoanelor împărătești, cele de pe catapeteasmă, trebuie înțelese și redată pentru rugăciunea credincioșilor. Este altceva. Ceva care nu te învață la facultate. Dar odată ce înveți să pictezi un sfânt, ușor te transformi. Începe o legătură între tine și sfânt, o colaborare, o simbioză. De multe ori mâna lucrează fără controlul tău, iar tu ca om îți schimbi prioritățile. Întâlnirea cu personajele din biblie, studiul erminiei, îți schimbă din firescul drum în viață. O iei de la capăt. Probabil, am pierdut cei mai frumoși ani ai copilăriei băiatului. Atunci când în vacanțe trebuia să petrecem timp împreună, eu eram plecată.

De foarte multe ori însă am fost împreună pe schele. Perioada asta a durat până în 2012. Și am ajuns la ultima, dar cea mai importantă perioadă, cea de pensionar, cea care este rezultatul tuturor experiențelor și lecțiilor primite. Ce-am învățat? Că nu știi niciodată prin ce poți trece în viață, că

totul, absolut totul e trecător, că viața este al naibii de scurtă dar interesantă, că atunci când ai o motivație solidă totul devine posibil, că părul alb te înobilează.

Mi-am îndreptat sufletul din ceață spre lumină”. Mă inclin, cu respect și admirație, față de efortul depus de Livia Irimescu, care a pictat în fiecare an una sau două biserici, timp de 30 de ani. Deși am absolvit Universitatea Națională de Arte Plastice Nicolae Grigorescu, secția pictură monumentală-restaurare, nu am pictat nicio biserică. Visul meu este să pictăm împreună o biserică, eu altarul - pictura pe sticlă, Livia - fresca și Andrei Efremov - vitraliile. Este o mare onoare pentru mine.

Maria Constantinescu

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ *Independența
prin Cultură*